

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΑΡΤΕΜΙΣ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ Η ΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΤΗΣ

Απόλλων

Ξο και βέλη γοργότερα και νύσσε με ι' ένα κοντό χιτώνα, για να μά... έλευθερη στις κινήσεις μου και να μπορώ να κυνηγώ ελάια τ' άγρια θηρία. Παραζώρησέ μου ξήλητα Ώκεανίδες και ελίσσι νύμφες για να μου παρατρέχωνται και να φροντίζουν για τὰ κυνηγετικά μου όπλα.

Ο Ζεύς της έκανε αυτή τη χάρη και από κείνη τη μέρα η Άρτεμις κυνηγούσε όλημερίς στα δάση άγρια θηρία, όπλισμένη με τόξα και βέλη. Όδηγώντας ένα άσμα ζεμένο με δύο ελάρια και άκολουθούμενη από τίς νύφες της, η Άρτεμις, έρχεσε στους δρόμους και στα λαγκάδια. Και όταν τὸ τρολλό κυνήγι μεθούσε την ψυχή της και κούραζε τὸ χορμί της, πήγαινε κ' έβρισκε τὸν άδελφό της τὸν Απόλλωνα και ζεκουράζονταν κοντά του.

Σάν άδελφὸς τὸν Απόλλωνος, τὸν ήλιακὸν Θεοῦ, τὸν χάριζε στους ανθρώπους τὸ ήμισο αγαθὸ φῶτος, ή Άρτεμις ήταν ή Θεά της σεληνης, που άρχιζε νά λάμπη μόλις βασιέσει ὁ ήλιος. Η έξαερωτή αυτή ιδιότητά της την έκανε πολὺ περιφανή. Μιά μέρα—λέει ή παράδοση— ή Νιόβη, κόρη τὸν Ταντάλου και μητέρα δώδεκα παιδιών, τὰ όποια ήσαν τὸ ένα όμορφότερο άπ' τ' άλλο, τόλμησε σέ στιγμές μεγάλης μητρικής ύπερηφανίας, νά πη πως τὰ παιδιά της ήσαν πολὺ πῖο όφρατα από τὰ παιδιά της Λητούς, τής μητέρας τὸν Απόλλωνος και τής Αρτέμιδος.

— Είμαι εὐτυχισμένη! έλεγε ή Νιόβη. Και θά είμαι πάντα εὐτυχισμένη, ὅτι κι' άν ποὺ συμβή, Έχω πληθος παιδια, και ή Μοίρα εινε άδύνατο νά μου τὰ στερήση όλα! Δέν έχω νά ζήλωσω καμμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο.

Η Λητό τ' άκουσε αυτά τὰ λόγια, τής ζακοφάνηκαν πολὺ, άγανάκτησε με την τῶση άσέβεια τής Νιόβης, φώναζε τὰ δύο παιδια της και τὰ διατέαζε νά την εκδικήσουν για τή μεγάλη προσβολή που τής ελε κάνει ή Νιόβη.

Κ' ή Νιόβη τιμωρήθηκε πολὺ σκληρά, ή δυστυχισμένη, για τ' αστόχαστα λόγια της.

Οι Ξη γιοι της, που κυνηγούσαν στον Κιθαίωνα, σκοτώθηκαν από τὰ βέλη τὸν Απόλλωνος. Όταν τόρμαναν αυτό ή Ξη άδελφές τους, έτρεξαν άμέσως στον τόπο τής σφαγής, μα έπεσαν και κείνες νεκρές, από τὰ βέλη τής Αρτέμιδος αυτή τη φορά. Τὰ πτώματα τῶν Ξη παρθένων έμειναν άνά μέρες άταφα, έπειδι ή κείνες δέν ανέλαμβάνε νά τὰ θάψη.

Και ή Νιόβη, ή τραγική μητέρα τους, πεσμένη άνάμεσα στα πτώματα τῶν πολυαγαπημένων παιδιών της, άφου έχυσε όλα τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν και κούρασε τὸ στήθος της από τὸς βόγγους και τὸς θρήνοις, έπεσε ύστερα σέ βαθειά σιωπή και σπάρηκεν άζήνητη σάν τὸ άγαλμα τὸν πόνου. Για νά δῶση δέ ένα τέλος στην άσπη θλίψη της, παρακάλεσε τὸ Δία νά τή μεταβάλη σέ βράχο. Πήγε τότε στη Σιτυλο και ὁ βράχος τὸν άπότομον αὐτὸν δρουσι την περιτύλιξε και πήρε τὸ σχήμα της. Και από τότε τὸ λίθινο αὐτὸ σῶμα, που εινε ὄμοιο με τή Νιόβη, δέν παύει νύχτα και μέρα νά εινε υγρὸ από τὰ δάκρυα τής πολυπαθής μητέρας που πέφτουνε!...

Η άγρια και ζήλοπυτή καλλονή τής Αρτέμιδος προσέβησε επίσης τὸ θάνατο τὸν Άκταίωνα. Ένα άνοείατικο βράδυ, ή Άρτεμις, ενῶ περνούσε από μιά χαράδρα, εινε μιά γλυκοτραγουδοῦσα πηγή και καθὼς ήτανε κατάκοπη από τὸ κυνήγι, σκέφτηκε νά κἀν ήνα λουτρό. Οι νύμφες που την συνόδευαν πάντοτε, τή βοήθησαν νά γυθθῖ και ύστερα άρχισαν νά τής χύνουν νερό πάνω στο σώμα της.

Τή στιγμή εκείνη, ή Μοίρα έσπρωξε τὸν Άκταίωνα νά περάση από κεί. Εινε βγή κυνήγι και γυροῦσε σπίτι του. Μόλις ὄμως τὸν ειναν ή νύμφες φοβήθηκαν κι' έμπηξαν τίς φωνές. Και ή Άρτεμις εινε κατακόκκινη από τή ντροπή της έπειδι την εινε γυμνή ένας κοινός θνητός. Βόθισε τότε τὰ χέρια της στο νερό και κατάβροξε τὸν Άκταίωνα. Καί, άξαρνα, τὸ μέτωπο τὸν κυνηγὸ έβγαλε ελαφρία κέρατα, ὁ λαμῶς του άρχισε νά μακραίνει, τ' αὐτιά του μεγάλωσαν, τὰ πόδια του και τὰ χέρια του έγιναν λεπτά και τὸ σώμα του σκεπάστηκε από δέσμα ελαφιοῦ. Μόλις τὸν ειναν πρῶτα και τὰ σκληλά του, δέν τὸν άνεγνώρισαν, τὸν πέρεσαν για πρῶτα μῦθος, χύμηξαν άπάνω του και τὸν καταξέσασαν...

Όστόσο, ή άγνή κόρη τὸν Διός, μολονότι έμεινε πάντοτε παρθένα δέν ήτανε και άναίσθητη.

Μιά μέρα—λέει ή παράδοση—αισθάνθηκε παρθενική τρυφερότητα για ένα νεαρό και όφρατότατο κυνήγι. Και ήταν έτοιμη νά λάβη τή μεγάλη άπόφαση νά τὸν παντρευθῖ, μα έπενέβη τότε ὁ Άπόλλων. Ο Θεός τὸν ήλιου, βλεπόντας πως δέν θά μπορούσε με τὰ λόγια νά μεταπειση την άδελφή του και ζηλεύοντας τῆ άλλου τὸν Ώριωνα—έτσι λεγόταν ὁ όφρατός κυνηγός—για τήν έξαιρετική άγάπη που τὸν εινε ή Άρτεμις, σκέφθηκε νά καταρῶν ή ένα δόλο και πανῶργο μέσο για νά ξεκάνη από τή μέση τὸν επικίνδυνο αὐτὸν άντίπαλο. Μιά μέρα που ὁ Ώριων κολυμπώντας, εινε ξενοῦχοι τῆ τόσο ὡστε τὸ κεφάλι του φανότανε μονάχα σάν ένα μικρὸ ματρω σημειο μέσα στη θάλασσα, ὁ Απόλλων προσπειοήθη πως άμφέβαλε για τή σκευετική ικανότητα τής άδερφής του και την προκάλεσε νά βρῖ αὐτὸν τὸν στόχο. Η Άρτεμις θύμωσε, έβραλε ένα βέλος στο τῶσο της, τὸ τράβηξε, βρῖκε τὸ ματρω σημειο που τής εινε δείξει ὁ άδελφός της και σκοτώσε τὸν άγαπημένο της χωρὶς νά τὸ θέλῃ!

Όταν έμαθε τὴ έκανε, κόντεψε νά παραφρονήση από τήν αλπίστια της...Και παρακάλεσε τὸν πατέρα της νά μεταβάλῃ τὸν Ώριωνα σέ άστερισμό, για νά τὸν έχη κοντά της, τή νύχτα στον οὐρανο. Κι' ὁ Δίας τής έκαμε τὸ χαιρήν.

Οι άρχαίοι Έλληνες για νά ξεγηήσουν τή ποιητική διάθεση την όποια μῆς προσβάλει ή σεληνολουσμένη νυχτιά, φαντάστηκαν πως ή Άρτεμις άγαπήτη, με τ' όνομα Σελήνη, ένα όμορφο τοσπανόπουλο, τὸν Ένδυμιωνα. Όταν μιά μέρα ὁ Ζεύς, θαμνωμένος από τήν τῶση όμορφιά τὸν Ένδυμιωνος, τὸν ρώτησε τὴ εινδους ζῶη προτιμοῦσε, εκείνος τὸν άποκριθῆκε πως ήθελε, νά εινε άθάνατος νά μη γεράση ποτέ και νά μένη πάντα βυθισμένος σ' έναν ύπνο άτελείωτο. Πράγματι, από κείνη τη μέρα ὁ όμορφος τοσπάνος κοιμότανε σέ μιά σπηλιά, πάντα άγέραςτος κι' άμάρατος. Μιά νύχτα, τὸν εινε ή Άρτεμις—Σελήνη. Τήν ξετρελλαναν τὰ κάλλη του και από τότε κατέβαινε κάθε νύχτα στη γῆ, τὸν πλησίαζε σιγά-σιγά ελαφροσπαθώντας για νά μῆν τὸν ζυγνήση, καθότανε σιμά του, άνάτηνε τή ευοδία τής άμφοσσίας που έβγαiane από τὸ στόμα του, θαύμαζε άμίλητη τὰ μάγουνα και τὰ κλεισμένα μάτια του, τὸν φίλιωσε στο μέτωπο και ύστερα έφευγε και πλάγιαζε δίπλα του...

Η Άρτεμις βοηθούσε επίσης τὸς ανθρώπους στη σπορά και στη συγκομιδή, με τή διαφορά ὄμως πως ήθελε νά τής άφιερώνουν τὰ πρῶτα γεννήματα. Όποιος λημονούσε τὸ καθήκον αὐτό, έτιμωροῖτο σκληρά για τήν άμελεία του. Άλλοτε, ζῶσε ένας τραγός και πλούσιος βασιλης που τὸν έλεγαν Πηγεῖο. Η γυναίκα του, ή Άλθεια, τὸν έδωσε ένα γιου, τὸ Μελέαγρο. Τὸ παιδι αὐτὸ δέν ήταν άνομο επτά ημερών, όταν ένεφανίσθησαν οι Μοίρες σ' ανάκοτρα τής μητέρας του, στην όποια εδειξαν ένα ξύλο που έκαίγε στο τζάκι και τής εινανε: — Ο Μελέαγρος θά ζήση ὄσον καιρό θά κἀνῖ τὸ ξύλο αὐτὸ για νά γίνῖ στήλη.

Η Άρτεμις βοηθούσε επίσης τὸς ανθρώπους στη σπορά και στη συγκομιδή, με τή διαφορά ὄμως πως ήθελε νά τής άφιερώνουν τὰ πρῶτα γεννήματα. Όποιος λημονούσε τὸ καθήκον αὐτό, έτιμωροῖτο σκληρά για τήν άμελεία του.

Άλλοτε, ζῶσε ένας τραγός και πλούσιος βασιλης που τὸν έλεγαν Πηγεῖο. Η γυναίκα του, ή Άλθεια, τὸν έδωσε ένα γιου, τὸ Μελέαγρο. Τὸ παιδι αὐτὸ δέν ήταν άνομο επτά ημερών, όταν ένεφανίσθησαν οι Μοίρες σ' ανάκοτρα τής μητέρας του, στην όποια εδειξαν ένα ξύλο που έκαίγε στο τζάκι και τής εινανε: — Ο Μελέαγρος θά ζήση ὄσον καιρό θά κἀνῖ τὸ ξύλο αὐτὸ για νά γίνῖ στήλη.

Η μητέρα έτρεξε τότε τρομαγμένη τὸν τζάκι, πήρε τὸ ξύλο εκείνο, τὸ έβρωσε και τὸ έκρυψε σ' ένα κρυβῶτο.

Πέρασαν χρόνια από τότε. Κάποτε ὁ Πηγεῖος λημονήσων ν' άφιερῶση στην Αρτέμιδα τὰ πρῶτα γεννήματα τής συγκομιδής, και ή θεά, για νά τὸν εκδικηθῖ, έστειλε τὸν βασιλειῶ τὸν έναν κάπρο, τὸν περιήρημο Καλυδῶνιο κάπρο, ὁ όποιος ξερῶζωνε με τὰ κέρατά του όλα τὰ όποροσφῶρα δέντρα και τ' άμπελία. Πολλοί δοκίμασαν νά τὸν σκοτώσουν, μα δλου βρῖκανε άγριο θάνατο. Ο Μελέαγρος, κείνο παλλῆκαρι τότε, έπεράσων νά κυνηγήσῖ κι' αὐτὸς τὸν Καλυδῶνιο κάπρο. Μεταξὺ τῶν πολλῶν κυνηγῶν που θά τὸν συνόδευαν, ήτανε και ή παρθένα Άταλάντη, ή όποια κατάρῶσασε νά σκοτώση πρῶτη τὸν κάπρο. Κι' ὁ Μελέαγρος, που τήν έρωτεύθησε τρολλά, τής προσέφερε ὡς δῶρο τὸ κεφάλι και τὸ δέσμα τὸν κάπρου. Μά τότε, οι

Άρτεμις

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ι. ΔΕΖΑΚ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

Ο μάγριμα Λαπόρ, στάθηκε δια-
κτικός μπροστά στη βιτρίνα του ρολο-
γάδικου του Γκρανούλ.

Πίσω από τὰ κάγκελα, που προφυ-
λάγανε την βιτρίνα, ο ρολογάς Γκρα-
νούλ, έμοιαζε σαν μιὰ άράχνη μαζεμένη
στά δίχτυα της. Ο μαθρος φακός που
είχε στο δεξί του μάτι, του έδινε μιάν ο-
ψη δλωσαδιόλου άποχρονιστική.

Ο μάγριμα-Λαπόρ διάβασε την έπι-
γραφή που ήταν κρεμασμένη πάνω άπ'
τό μαγαζί : « Άγορά και πώλησις χρυ-
σοῦ και άργύρου » κ' ύστερα, σαν νά
πήρε τη μεγάλη άπόφασι, μπήκε μέσα στο
ρολογάδικο.

Ο Γκρανούλ έβγαλε τόν φακό από τό μάτι του, μισοσηκώθηκε
άπό τό κάθισμά του και ρώτησε :

- Τι άγαπάτε ;
- Τίποτε !... Μιά μικρή πληροφορία... Είμαι ο Κωνσταντίν Λαπόρ,
άπό τό χωριό Βορβιέο, δύο λεγές μακριά από την πόλι... Μήπως
σάς άνησυχά ;
- Όχι ! Όχι ! Σε τί μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος ;
- Νά... ήθελα να μάθω πόσα θά μου δίνετε για ένα κομμάτι
χρυσού, σαν τις δύο μου γροθιές... Είδα ότι άγοράζετε χρυσάφι και
μηνά... Μήπως σάς άνησυχά ;...

Ο Γκρανούλ γούρλωσε τὰ μάτια και κίτταξε τόν μάγριμα Λα-
πόρ μ' έκπληξη, ευχαρίστησε και έξαιρετικό ένδιαφέρον...

- Καθίστε, μά καθίστε, λοιπόν ! τού έλεπε.

Κι' άρχισε να έξετάζή τό χωρικό από πάνω ως κάτω. Ήταν ο-
λοφάνερο πως είχε μπροστά του ένα τίμο κ' άπλοϊκό χωριάτη. Τά
χειλή του μάγριμα Λαπόρ όμως, ποσαν λεπτά και σφιγμένα σαν
κλειδομένο πουγγί, τού λέγανε συγχρό-
νως νάνε προσεκτικός μαζί του.

- Ένα κομμάτι χρυσάφι σαν τις
δύο γροθιές σου !... ελπε τέλος στο
χωριάτη. Χμ ! κάνει παράδες...

- Πόσο επάνω κάτω, κατά την ι-
δέα σου ;

- Νά σου πώ, μου φαίνεσαι τίμος
κ' έξυπνος άνθρωπος και δεν θέλω να
σέ γελάσω. Δεν μπορώ να σου άπαντή-
σω χωρίς να δω τό χρυσάφι. Γιατί, ξε-
ρεις, ύπάρχουν ένα σορό μίγματα... Τό
καθαρό χρυσάφι κοστίζει σήμερα 15
φράγκα τό γραμμάριο, έγώ όμως θά
σοῦ πληρώσω 17 φράγκα.

- Δηλαδή πόσα θά δώσης για δύο
τό χρυσάφι μου ;

- Τριανταξέ ως 40 χιλιάδες φρά-
γκα. Άλλά στο ξανάλεω, πρέπει πρώτα
να τό δω. Τόφρες μαζί σου ; όχι ;...

- Βέβαια και δεν τόφρα. Σας ευχαρίστη
τόμως για την πληρο-
φορία, με ύποχρεώσατε. Και τώρα άς μη
σάς άνησυχά. Πάω να
φάω και στην ταβέρνα.

Ο ρολογάς είχε μείνει μ' άνοιχτό τό στόμα ! Δεν ύπήρχε άμφι-
βολία πως ο χωρικός εκείνος θάχε βρη κανένα θησαυρό. Σκεπή έκ-
κλησιαστικά ίσως που είχαν καιε και λυόσει κατά την Έπανάστασι.

Δέν έπρεπε λοιπόν να τόν άφίση να φύγη. Έπρεπε, με κάθε
τρόπο, να τόν κρατήσει και να κλείσουν συμφωνία.

- Άλήθεια είναι μεσημέρι, έχεις δικιο, τούτε τώρα ο Γκρανούλ.
Κι' έγώ σκοπεύω να κάμω όποτε κ' έσείς, να πάω να φάω στο σπι-
τι. Άν καταδεχόσαστε, όλοστε, έλάτε να φάμε μαζί...

- Ά ! όχι, ελπε πονηρά ο χωριάτης. Θά σάς άνησυχούσα.

- Μπά ! τί λόγος ! Ή κυρία Γκρανούλ μάλιστα θά ευχαριστή-
θι πολύ να σέ γνωρίσω...

Ο χωριάτης έξακολούθησε ν' άρνιέται άρκετή ώρα και στο τέ-
λος δέχτηκε την πρόσκληση του ρολογά.

- Τό κάτω-κάτω της γραφής, όπως λέει κ' ένας φίλος μου,
σκέφτηκε, δεν πρέπει ποτέ κανείς ν' άρνιέται τό τραπέζι που τού

άλλοι κυνηγοί, πολλοί από τούς όποιους ήτανε θείοι του, ζηλεύοντας
για τη μεγάλη τιμή που έκανε ο Μελέαργος της Άταλάντης, της πύ-
ρανε πίσω τό δέγμα του κάπρου. Ή πράξη αυτή έξωργισε τό
Μελέαργο, ο όποιος άρχισε να σκοτώνει όποιον έβλεπε μπροστά του,
ξένους και συγγενείς του. Ή μητέρα του βλέποντας τά
έγκλήματα που έκανε ο γιός της, πήρε από τό κιβώτιο
τό ξύλο που τό είχανε σημαδέψει ή Μοίρες και τό πέταξε
στη φωτιά. Τό οβυσμένο ξύλο άναψε και όταν έγινε
στάχτη—ο Μελέαργος ξεψύχησε !

Και στην περίπτωση αυτή ή "Άρτεμις είχε εκδικηθή
τόν Πηγεύο, σκοτώνοντας τό γιό του, επειδή δεν την
έτιμησε όπως της έπρεπε...

(Διασκευή από τόν Μάριο Μενί)

προσφέρουν, προπάντων όταν εινε μακριά από τό σπίτι του». Και
πήγε με τόν Γκρανούλ να τού κάμη τό γεύμα σπίτι του.

Φάγανε καλά. Ή κ. Γκρανούλ που της είχε πη ιδιαίτερος τά κα-
θέκαστα ο άντρας της, δέχτηκε τόν μάγριμα Λαπόρ σαν ένα παληό
φίλο.

Τού έφτιαξε έκλεκτά φαγητά κ' άκόμα μιὰ καλή όμελέττα με
λαρδί, την όποία ο μάγριμα Λαπόρ έτίμησε γενναία. Σεβριόστηκε
τρεις φορές και στο τέλος έβγαλε στο πιάτο του και τά ρέστα ! Βρή-
κε την όμελέττα πολύ άνωτερη από τό γεύμα που θά του σέβριαν
στην ταβέρνα «Χρυσός Ήλιος», που σκεφτόταν να πάη να φάη.

Κι' όταν πειά ο ρολογάς θέλησε να θίξη τό θέμα που τόν ένδιέ-
φερε, ο μάγριμα Λαπόρ άρχισε να κάνη ένα σορό κομπλιμέντα
για τό φαγητό της κ. Γκρανούλ :

- Σπιτίσιο φαί ! έλεγε. Φαί όχι άστεία !... Και πλατάγισε τη
γλώσσα του, κ' έγλειψε τά χείλια του !...

Στό τέλος, άφού έπε και πέντ' -έξη ποτήρια έκλεκτου κρασιού,
που σκοπίμως ο ρολογάς τού τά γέμισε ως άπάνω, χορτάτος κ' ευ-
χαριστημένος πειά ο χωριάτης, ελπε ότι ένα τέτοιο άρχοντικό γεύμα
άπαιτούσε, έτσι να πούμε σαν έπιδόρπιο, και λίγο ξάπλωμα σε κανέ-
να άπογευματινό κινηματογράφο !

- Δέν έχω δη ποτέ μου, ξερετε, τό θέαμα αυτό, εξήγησε.

Ο κ. Γκρανούλ συγκατένευσε.

- Έκει θά μιλήσουμε καλύτερα και για την ύπόθεσή μας, ελπε
στο Λαπόρ.

Πήγαν και στον κινηματογράφο. Ο ρολογάς άναγκάστηκε να
πληρώση τις θέσεις, γιατί ο μάγριμα Λαπόρ δεν είχε φιλή άπάνω
του, όπως δήλωσε άπεριφράστως.

Είδανε τό 17ον επεισόδιον της «Παρθένου ή όποία έγινε μητέ-
ρα τρεις φορές» ! κ' έμειναν πολύ ευχαριστημένοι.

Ο μάγριμα Λαπόρ με δάκρυ άνακατομένα με γέλια, βεβαίονε
τόν κ. Γκρανούλ πως ποτέ στη ζωη του δεν είχε διασκεδάσει σαν
την ήμερα εκείνη !

Όταν βγήκαν από τόν κινηματογράφο, ο ρολογάς
άρπαξε σφιχτά τόν Λαπόρ άπ' τό χέρι και τόν παρακά-
λεσε να μιλήσουν επί τέλοςος και για τό χρυσάφι και να
κλείσουν μιὰ συμφωνία :

- Τό λοιπόν, άγαπητέ μου, τού τόνας, άς μιλή-
σουμε και λίγο σοβαρά για την ύπόθεσή μας. Τά όχτω
χιλιόμετρα που μας χωρίζουν άπ' τό χωριό σου δεν
είνε τίποτα για μένα. Είνε μόλις δύο
ώρων δρόμος. Πάμε, λοιπόν, να μού
δείξης τό χρυσάφι που έχεις βρη, να
δειλιώσουμε και...

Έκπληκτος ο μάγριμα Λαπόρ
τόν δέκοψε :

- Τό χρυσάφι που έχω βρη, εί-
πατε ; Μπας και πήρατε τό πράγ-
μα έτσι ;

- Πώς έτσι ;

- Χμ... Έγώ σάς ρώτησα για να
ξέρω τί άξια θάχε ένα τέτοιο κομμάτι
της γη...

Ι. Δεζάκ

Τούφτιαζε έκλεκτά φαγητά

ΑΝΕΚΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΚΝΩΝ

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ

Ή Σάρρα Μπεργάρ περίμενε μιὰ μέρα την έπίσκεψη κάποιος κυ-
ρίας της άριστοκρατίας και της κόρης της, τις όποιες δεν χώνεσε
καθόλου. Γι' αυτό, λίγην ώρα πριν έρθουν ή δυό κυρίες, ή Σάρ-
ρα φώναξε την καμαριέρα της και της είπε :

- Άκουσε. Σε λίγη ώρα θάρθη ή κυρία Τάδε με την κόρη της.
Μόλις σου χτυπήσουν την πόρτα θά τούς πης ότι βγήκα έξω. Κα-
τάλαβες ;

- Μάλιστα, κυρία.

Σε λίγο χτύπησε τό κουνδούν της έξώπορτας και ή καμαριέρα
κατέβηκε ν' άνοίξη. Ήταν ή δυό κυρίες. Φυσικά ή καμαριέρα ξε-
τέλεσε την έντολή της κυρίας της. Όταν άνέβηκε επάνω πάλι, ή
Σάρρα την ρώτησε :

- Λοιπόν ! Αυτές ήταν ;

- Μάλιστα κυρία. Τους είπα πως έχετε βγη έξω.

- Κι' εκείνες τι είπαν ;

- Κυττάχθηκαν μεταξύ τους και είπαν : «Τι ευτυ-
χία. Καλύτερα που δεν είν' εδώ». Κι' έφργαν ευχαρι-
στημένες !...

ΣΚΕΥΕΙΣ

Στόν έρωτα ή ένάρετη γυναίκα λέει όχι. Ή αισθη-
ματική λέει ναι. Ή καπιταλόζα λέει ναι και όχι. Ή
φιλάρεσκη ούτε ναι ούτε όχι.

